

Kajaky v zemi ptakoještěrů

<http://www.lideazeme.cz>

7. prosince 2016

Obsah

1	Na Novou Británii	2
2	Pro dotyk jiného světa	3

Kapitola 1

Na Novou Británii

Na Novou Británii se obvykle nejezdí pádlovat. Zapomenutý kout s minimem cest a kmeny usídlenými v odlehlých údolích. Největší kus země v Bismarckově souostroví Papuy-Nové Guiney má všechny předpoklady pro to, aby se stal odrůdou Jurského parku – ostatně provozovatelé helikoptéry, která čtveřici dobrodruhů s pádly vysadila v džungli, mívá zakázky ověřování zpráv o pozorovaných ptakoještěrech.

„Kdyby se před vámi v džungli najednou vynořil dinosaur, ani byste se nedivili,“ podotýká k tomu Benny Marr. Jeden z nejlepších kajakářů světa spolu s dalšími třemi kolegy Chrisem Korbulicem, Pedrem Olivou a Benem Stookesberrym se ostatně na tamní Berimanově řece loni setkal s něčím podobně smrtícím, jako je zapomenutý hladový veleještěr. Jen zuby a čelisti znemožňující únik byly kamenné.

Kapitola 2

Pro dotyk jiného světa

Trio Korbulic, Oliva a Stookesberry zvládlo 200 prvosjezdů na šesti kontinentech a v 34 zemích a jako tým se probilo peřejemi šedesáti řek. Před dvěma lety se k nim přidal Marr. Nová Británie a Beriman River jim připravily ještě ostřejší zážitek. „V devadesáti procentech máte jedinou možnost – pádlovat dolů po proudu. Skály jsou skoro kolmé a z kajaku se ven nedostanete,“ vypráví Brazilec Pedro Oliva. Takže to nejdůležitější rozhodnutí padlo už na začátku. Dá se to sjet, nebo to zavání sebevraždou? Když na místě, kde museli kajaky přenášet, spustili Olivu z převisu i s kajakem do bílé vířící pěny, o pár minut později vytáhli lano s roztřepeným koncem. Stmívalo se a začalo pršet, což znamenalo, že hladina se brzy vzedme a průrvami, hlubokými kaňony a roklemi se bude valit bílá bouřící masa. Naštěstí se lano nepředřelo o skálu, ale když se zablokovalo na zádi, Oliva se zaklonil a odřízl se – měl štěstí, že mu to délka kajaku dovolila.

Čtveřice musela lodě často přenášet, vytahovat po lanech na skály a spouštět k hladině. Jednou je museli vláčet po březích dva a půl dne, takže v celém tom dobrodružství se mísil kajaking s kaňoningem a horolezectvím. Během třinácti dnů překonali osm ze třinácti soutěsek, a když konečně vpluli do vod Šalomounova moře, překonali na necelých 50 kilometrech převýšení 914 metrů. „Dostat se na místa, kde před vámi ještě nikdo nebyl, to je prostě s ničím neporovnatelný zážitek,“ uvažuje Ben. „A myslím, že je to právě jeden z důvodů, proč se na tahle místa stále vracíme. Právě proto tolik riskujeme. Pro tenhle dotyk jiného světa.“